

Universitetslønningerne, uagtet det egentlig intet Fremskridt er. Den Tankegang kan jeg aldeles ikke gaa ind paa. Jeg tror, at overalt, hvor der er et Retfærdighedsspørgsmaal, er der ogsaa en Mulighed for et Fremskridt, og jeg tror, at Universitetslærerne ikke ere ganske retfærdig stillede, for den Lov, som vi befoestigede os med i Gaar, bliver til Virkelighed; men jeg ved med fuldeste Visshed, der er intet, jeg i den Grad er overbevist om i vore offentlige Forhold som dette, at den lærde Stokers Lærere gennem mangfoldige Aar ere blevne mishandlede som Bisker, man har gemt paa, fordi man vilde, ved Hjælp af at kunne trykke dem eller holde dem i en daarlig Stilling, opnaa visse andre Ting. Jeg siger, at det er en langvarig Uretfærdighed, der her ligger for, og som der nu er Tale om at forbedre. Jeg har selv for en Del Aar siden — 10 Aar er det nok — været mellem disse Folks Tal, og husker, med hvilken Opmærksomhed man har lyttet til hvert Ord, der er faldet i dette Ting, og jeg husker en Ytring af det ærede Medlem fra Røge (Hørup), som vistnok er falden for en 15 Aar siden, og som bestandig nævntes blandt disse Folk. Jeg var selv maasse lidt mindre interesseret i den Side af Sagen, men jeg hørte den saa overordentlig hyppig nævnt. Det ærede Medlem havde en Gang her i Tinget htrret, at disse Mennesser vare blandt alle de Embedsmænd, som Staten overhovedet havde at sørge for, de uheldigst stillede. Hvis jeg citerer fejl, gør det mig ondt, men i alt Fald har jeg oftere hørt denne Ytring citeret paa den Maade. En langvarig Uretfærdighed altsaa, mine Herrer! Jeg opfordrer Dem til at gøre den god igen. Idet De gøre en Uretfærdighed god igen, tror jeg, at De gøre et virkeligt demokratisk Fremskridt, hvad man saa end vil sige, thi intet er mere udemokratisk end netop Uretfærdighed.

Bajer: Ved at høre den ærede sidste Tale kom jeg et Øjeblik til at tænke paa et fransk Ordprog: Man kommer altid tilbage til sin første Kærligheds Dage. Det kan kun glæde mig, at det ærede Medlem kommer tilbage til Latinen, som han en Gang forlod for Græsten. Jeg er rigtignok af den modsatte Mening af det ærede Medlem; thi jeg tror, man ødsler med Latin i de lærde Skoler, ligesom man ødsler med Penge paa Militærudgifter. Jeg har ikke bedt om Ordet for at udtale mig om Sagens mere almindelige Side, men kun for at gøre en Bemærkning om et enkelt Punkt, nemlig om Kvinders Afgang til de lærde Skoler, dels som Lærere, dels som Elever. Et Par lig-

nende Forslag som de, der her ere stillede af Mindretallet under Nr. 9 og 14, fandtes ogsaa i Fjor, men saa vidt jeg husker, kom de ikke til Forhandling. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Mindretal med Hensyn til disse Forslags Realitet, og jeg vil ikke kunne stemme imod dem. Men paa den anden Side har jeg noget forandret mit Blik paa, hvorvidt en saadan Bestemmelse om samme Afgang bør staa i en Lov, naar der i samme Lov ikke er noget, der udelukker, at Kvinder have samme Afgang. Derved er altsaa ikke sagt, at Kvinder ikke maa komme der, det er jo forholdsvis nu meget saa, men vil vel i Tidens Løb blive flere og flere. Jeg tror, at det udvikler sig bedst, naar det udvikler sig efterhaanden ligesom af sig selv. Der burde i Grunden i Loven om Universitetet, som blev behandlet i Gaar, konsekvent af Mindretallet have været stillet Endringsforslag om, at Kvinder, som fuldstændig kunne gøre Fyldest som Universitetslærere, skulle have lige Afgang med Mænd til at blive dette. Saa vidt jeg ved, har der allerede i det 15de Aarhundrede været en kvindelig matematisk Professor ved Universitetet i Ancona, og der har jo i vore Dage i vort Naboland Sverige været en kvindelig matematisk Professor ved Universitetet i Stockholm, og jeg har læst i Aviserne, at der nylig er bleven ansat en kvindelig juridisk Professor i Zürich ved Universitetet der, og hvad skulde der være i Vejen for, at Kvinder ogsaa vare Lærere ved de lærde Skoler, naar de kunne være Lærere ved Universitetet, saa meget mere som der efterhaanden — hvad jeg haaber — vil blive gennemført Fællesundervisning ogsaa paa dette Trin af Undervisningen. Men noget andet er saa, om det bør staa i Loven, naar der ellers ikke er et eneste Ord, som forbyder Kvinder denne Afgang. Jeg tror i det hele taget, at ogsaa den højtærede Kultusminister, som jo særlig er Jurist, vil give mig Ret i, at det meget ofte er Tilfældet i en Lov, at ikke alene Ordet „han“, men ogsaa Ordet „Mand“ maa fortolkes paa en saadan Maade, at Kvinder ikke udelukkes. Men ganske vist er der ogsaa Tilfælde, hvor det er aldeles utvivlsomt, at Kvinder ikke kunne komme med. Jeg vil blot nævne Grundlovens § 90, hvor der staar Tale om „enhver vaabensjør Mand“. Der følger det af sig selv, at derved ere Kvinder udelukkede fra de militære Skoler, selv om der fandtes en Lov om de militære Skoler, som var bygget paa lignende Maade som Universitetslønningens loven, der behandlede i Gaar. Men det følger af Sagens Natur, at det ikke behøver at siges i en Lov, at Kvinder have Afgang, naar det i øvrigt ligger i Sagens